

kajících se svolení k výpovědi, nejsou přípustny. Bez úspěchu musí zůstat pokus stěžovatelův dovodit úsudkem z opaku z okolnosti, že podle nařízení ze dne 9. února 1919, čís. 62 sb. z. a n., byla proti usnesení okresního soudu přípustna stížnost, ale »d a l š í opravný prostředek vyloučen«, kdežto dle nyní platného zákona o ochraně nájemníků lze si z usnesení okresního soudu stěžovati ku sborovému soudu druhé stolice, ale »j i n ý opravný prostředek jest vyloučen«, že n y n ě j š í omezení opravných prostředků týká se jen usnesení prvního soudu, kdežto ohledně opravných prostředků proti usnesením soudu rekursního platí všeobecné předpisy nesporného řízení. Nařízení čís. 62/1919 rozeznávalo mezi usnesením o svolení k výpovědi a mezi usnesením, vyřizujícím vlastní výpověď, a obsahovalo následkem toho ohledně opravných prostředků předpisy d v a; první v §u 3, že další opravný prostředek jest vyloučen, druhý v §u 4, že, byl-li soudem dán souhlas k výpovědi, nepřísluší nájemníkovi právo námitek. Všechny pozdější zákony o ochraně nájemníků, počínajíc zákonem čís. 275/1920, přikazují však, že usnesení nesporného soudce má obsahovati mimo vlastní svolení ku výpovědi i určení lhůty stěhovací a příkaz ku vystěhování pod exekucí. Následkem tohoto sloučení dvou dříve rozlišovaných soudních usnesení v jedno, byly sloučeny i dřívější dva různé předpisy o opravných prostředcích, a to se stalo větou »J i n ý opravný prostředek jest vyloučen«. Míněny jsou tím jednak dovolací rekurs, jednak námítka proti výpovědi. Opravný prostředek rozkladu nemůže vzhledem k nabytým právům druhé strany dle §u 9 nesp. pat. v tomto řízení vůbec přijíti v úvahu. Úmyslu rozšíření posavadní stížnostní právo nájemníků nebylo a nelze ho ze zákona dovoditi.

Čís. 3838.

Vedlejší intervenient na straně žalovaného není oprávněn, žádati na žalobci cizozemci jistotu pro své vlastní útraty.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, R I 363/24.)

Návrhu vedlejšího intervenienta, přistoupivšího k žalovanému, by cizozemský žalobce složil pro útraty žadatele žalobní jistotu, s o u d p r v é s t o l i c e vyhověl, r e k u r s n í s o u d žádost zamítl.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Jde jen o otázku, zda ten, kdo jest vedlejším intervenientem na straně žalovaného, smí žádati na žalobci cizozemci jistotu pro své vlastní útraty. Nejvyšší soud plně sdílí názor rekursního soudu, že složení jistoty podle §u 57 c. ř. s. smí žádati jen žalovaný, nikoli též vedlejší intervenient, na jeho stranu přistoupivší. Žalobce nenapadá vedlejšího intervenienta a nemá proto vůči němu závazku, by mu dával jistotu za následky vyvolané jeho krokem. Vedlejší intervenient není nucen, by se

pouštěl do sporu, a nestíhají ho následky procesní neposlušnosti, zejména nelze proti němu vynéstí rozsudek pro zmeškání. Není tedy důvodu, by mu, i když je tuzemcem, skýtal zákon touž ochranu jako žalovanému, jehož procesní postavení není tak výhodným (srov. Neumannův kom. c. ř. s. III. vyd. str. 611). Opačný názor nelze dovoditi ani z té okolnosti, že žalovaná ohlásila spor stěžovateli a ho vyzvala, by ji ve sporu tomto poskytl zastoupení jako vedlejší intervenient, ani z předpisu Šu 19 c. ř. s., dle něhož vedlejší intervenient má právo přiváděti na podporu strany, na jejímž vítězství má právní zájem, k platnosti prostředky útočné i obranné, nabízetí důkazy a předsevzítí všechny jinaké procesní úkony. Podporu hlavní strany po rozumu Šu 19 c. ř. s. nelze shledávati v návrhu vedlejšího intervenienta, by pro jeho útraty zřízena byla jistota; jinak by bylo, kdyby navrhoval, aby jistota zřízena byla pro útraty hlavní strany, o kterýžto návrh však v tomto případě nejde. Ani předpisu Šu 41 c. ř. s., dle něhož strana ve sporu podlehnuvší má hraditi útraty i vedlejšímu intervenientu, na stranu odpůrcovu pristoupivšímu, nemůže se stěžovatel dovolávati, poněvadž ani tím nemění se ničeho na okolnosti, že postavení hlavní a vedlejší strany není ve sporu zcela stejné.

Čís. 3839.

Majitel odštěpného závodu může býti pod firmou tohoto závodu žalován jen tehdy, jde-li o spor, mající původ v provozování odštěpného závodu.

(Rozh. ze dne 7. května 1924, Rv I 128/24.)

Žaloba na tuzemskou odbočku Frankfurtské ústředny o splnění smlouvy, uzavřené ústřednou, byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Jak plyne z ustanovení čl. 15, 111 obch. zák. i Šu 37 j. n. a jest též v povaze věci a ostatně i stanoviskem žalobkyně, může odštěpný závod, správněji řečeno majitel odštěpného závodu, pod firmou tohoto závodu žalovati a žalován býti, jde-li o spor, mající původ v provozování odštěpného závodu. (Srovnej Staub-Pisko exkurs k čl. 15 § 1 a k čl. 21 § 6, Randa Handelsrecht I. str. 130.) I když by se tedy připustilo, že žalovaná firma, třebaže jest v obchodním rejstříku zapsána jako samostatný závod a nikoli jako odštěpný závod firmy A. Handelsgesellschaft für Artikel der Schuhindustrie Gesellschaft mit beschränkter Haftung ve Frankfurtě nad Mohanem, jest toliko odbočkou posléze jmenovaného závodu, neb aspoň vůči žalobkyni jako odbočka vystupovala, čemuž svědčí i dopisy žalované firmy, mohla by žalovaná firma podle toho, co shora uvedeno, býti žalována z objednávky ze dne 9. srpna 1921, totiž o její dodržení, náhradu škody a vrácení peněz, na objednávku zaplacených, pokud se týče nebyla by námitka žalované firmy, že se jí v tomto